

ПРОЛОГ

Він починає боятися лише тоді, коли небо багряніє.

— Прощу, — каже він. — Я нічого не бачив.

Проте в лісі, схоже, лише дерева вирішують, що буде видиме й чутне. Цього вечора його слів не почує ніхто.

— Обіцяю, що не скажу.

Якусь мить він вагається. А тоді чує перший крок.

Він швидкий, але вони швидші. Щоразу, коли його черевики торкаються землі, позаду нього шурхотить листя і відстань між ними скорочується.

Довкола його щиколотки обвивається тернина, і він жорстко падає, вдаряється підборіддям, і його зуби тиснуть на язик із боків. Важко дихаючи, він знову с'як-так спинається на ноги й кидається вперед, борсається між низьких гілок і хапких лоз. Виривається з хащі на галявину. І все ж місячне сяйво туди не пробивається.

Його наче поглинуло небо.

«Вони йдуть».

Він блискавично розвертається, ошаліло шукаючи сховку, і кидається за бульдозер, який стоїть неподалік. Його величезний ківш

і досі занурений у м'яку землю. Проповзши під черпалкою, він підтягує коліна до грудей і силкується затамувати подих, хоча відсапатися не мав змоги.

Тепер він бачить кавалок неба між важелем бульдозера й шарніром черпалки, та насправді йому й не треба бачити. Він уже знає, що станеться.

Починається все з блискавки, мовчазної перестороги перед розривом. Далі лунає грім — от тільки це не просто гуркіт: цей грім пробиває дірку в небі.

Із хмарних багряних небес виринають ворони.

Вони летять, наче чума, розкинувши чорні крила. Їхні крики розходяться серед ночі, а гострі дзьоби завжди спрямовані в один бік.

Він накриває голову руками, хоч його й захищає бульдозер. Так він передусім хоче заглушити звук.

Нарешті пролетівши далі, ворони лишають по собі тишу, таку щільну, що вона накриває весь ліс, і саме тоді він знову чує кроки.

«Ближче. Вони вже ближче».

Він розтуляє вуха, щоб почути, звідки вони йдуть, але йому здається, ніби вони наближаються з усіх боків галявини. Ризикнувши визирнути, він дивиться в п'тьму, але машини виділяються гротесковими силуетами серед тьмяного світла пурпурового неба. З його схованки кожен кран здається схожим на ши-

беницю, кожен стос дров — звіром, що присів перед стрибком. Навіть барвисті намети, розставлені по галявині, мають лиховісний вигляд: їхні кричущі ярмаркові барви приглушено й перетворено темрявою.

Однак дивиться він на прогалини між деревами. А тоді бачить, як з'являється перший.

«Тікай!»

Він тримається середини галявини, уникає темних місць, але його добре видно. Його ноги гучно тупають по м'якій землі, черевики ковзають по слизькому листю й нещодавно розритому ґрунту. Він молотить руками й відсторонюється від вогню в грудях, від хрипу в горлі. Він знає, що за ним ідуть, але не наважується поглянути, як близько.

Тепер, коли він їх побачив, вони нізащо не дадуть йому піти.

Галявина неначе розтягнулася на кілька миль, але коли він таки дістається віддаленого її кінця, вибору не лишається: доводиться знову пірнути в роззявлену пащу лісу. Він уже й забув, яка тут густа рослинність.

* * *

Урешті він проривається і вривається в паркан із сітки рабиці. Над ним металевою велеткою бовваніє вежа, яку паркан оберігає. Численні таблички на паркані попереджають, що вхід заборонено, та якби вхід іще знайшовся, він ризикнув би.

Він біжить уздовж паркану, думаючи, як довго на нього доведеться лізти.

«Як подумаю про повернення туди...»

Але часу немає. Кроки позаду нього вибивають невпинний ритм об землю, і він іще швидше забігає за поворот паркану, а тоді опиняється позаду будівлі.

На віддалі реве гудок потяга, і йому хочеться, щоб гудок затих, оскільки тепер кроків уже не чути.

Однак, коли минає ще одна секунда, він розуміє, що то гуде не потяг. Це вони... пере-свистуються.

— Прошу, ні!

Утім, його благань не чують.

Його руки тепер тягнуться вздовж паркана, вишукуючи хоч якогось натяку на отвір. За шкіру на його долоні чіпляється впала петля з колючого дроту, і він сахається, наче вкушений, а траву під ним оббризкують краплинки крові.

Його голос тремтить.

— Де двері?

Вони за третім поворотом огорожі, сховані за щільним клубком заростів. Йому доводиться викинути з голови думку про те, як його потягнуть до лісу, поки він чіплятиметься пальцями за землю.

«Більше ніколи».

— Ну ж бо, ну ж бо, — шепоче він, вовтузячись із ланцюгом, що обкрутився довкола отвору в паркані, але не був закріплений.

Ослабивши його достатньо, щоби прочинити ворота, він протискається всередину та при цьому роздирає сорочку. Прослизаючи у двері, чує, як поряд тріщить сучок.

Усередині холодно й вітряно, і в просторих залах відлунюють навіть звуки його дихання. Він уже знає, що зі внутрішнього боку дверей замка немає. Можна хіба що обігнати їх, тож він навпомацки йде по під стінами.

— Вони мене не бачили, — намагається він заспокоїти себе, але не вірить цьому.

Торохтіння неподалік сповіщає його про рух уздовж огорожі із сітки рабиці надворі.

Він вирячує очі, вдивляючись у пільму, але їх просто починає пекти від протягу, і він змушує ноги, попри тремтіння, нести себе далі вглиб темної будівлі.

Він зачіпає гомілкою ніжку стільця, заточується, і стілець гучно гепається об землю. Він тягнеться до ліхтаря на столику неподалік і запалює тьмяне світло.

Тепер він уже мчить, витягнувши руки перед собою й намагаючись пригадати наявні схованки. Колись їх було дуже багато.

І тут він стукається ліктем об одвірок.

— Ось, — видихає він, а тоді, вже з більшим захватом: — Тут!